

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: por. Mgr. Z.H., zastoupené JUDr. Denisou Neumannovou, advokátkou se sídlem Jateční 2121/6, 360 01 Karlovy Vary, proti žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 386/100, 360 06 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.12.2009 č. 1374/2009,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému náklady řízení o žalobě ve výši 1.057,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 22.2.2010 a doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 24.2.2010 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.12.2009 č. 1374/2009 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 11.9.2009 č. 2293/2009 (dále též jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo konstatováno, že žalobkyni s účinností od 1.10.2009 přísluší „*základní tarif z 07. tarifní třídy a stanoveného 05. tarifního stupně*“. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí žalobkyně „*nevykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby podle ustanovení § 53 odst. 4 zák. č. 361/2003 Sb.*“.

Problematika služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů byla upravena zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*služební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobkyně připomněla čl. 5 odst. 1 a 2 pokynu č. 121/2009 ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje, kterým se upravuje činnost výjezdové skupiny služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Západočeského kraje a výjezdových skupin územních odborů služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ze dne 26.8.2009 (dále též jen „*Pokyn I*“), podle něhož výkon služby policistů zařazených do výjezdové skupiny konkrétního územního odboru SKPV je plánován vždy na každý kalendářní měsíc předem, přičemž činnost výjezdové skupiny je vykonávána nepřetržitě, a to v rámci stanovené pracovní doby nebo v rámci nařízené služební pohotovosti členům výjezdové skupiny dle předem schváleného plánu.

Žalobkyně, s odkazem na § 114 odst. 2 služebního zákona, uvedla, že režim služby na 2. oddělení obecné kriminality spočívá v nepřetržitém výkonu výjezdové skupiny ve dvou dvanáctihodinových směnách a služby ostatních příslušníků, kteří vykonávají službu v 7,5 hodinových směnách od pondělí do pátku. Na výkonu služeb ve výjezdové skupině se střídají všichni příslušníci oddělení, a to několika dvanáctihodinovými směnami konanými v různých dnech v týdnu, včetně sobot a nedělí. Ze stanoviska k § 53 služebního zákona (jehož odst. 4 žalobkyně citovala) publikovaného odborem personálním Ministerstva vnitra v souhrnu stanovisek ke služebnímu zákonu (8. verze), vyplývá, že zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a neděli, je odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života. Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl. Totožná dikce je obsažena ve stanovisku personálního odboru Policejního prezidia České republiky ze dne 19.12.2006. Tam je také uvedeno, že není rozhodující, zda je jedna směna příslušníků početnější a druhá směna příslušníků méně početná.

Odvolací orgán označil výkon služeb žalobkyni k zajištění nepřetržitého režimu služby za „nahodilý“, a to i přes skutečnost, že v čl. 6 odst. 1 pokynu č. 8 náměstka ředitele Krajského

ředitelství policie Západočeského kraje pro zřízení Karlovarského kraje ze dne 29.12.2009, kterým se upravuje činnost výjezdových skupin služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje a stanoví některé povinnosti vedoucích územních odborů služby kriminální policie a vyšetřování a pracovníků v pohotovosti za oba územní odbory teritoria Karlovy Vary, Sokolov a Cheb (dále též jen „*Pokyn II*“), se stanoví, že výkon služby policistů zařazených do výjezdové skupiny je plánován v měsíčních rozdělovnicích. V odstavci 4 téhož článku se konstatuje, že do výjezdové skupiny územního odboru jsou policisté veleni v rámci řádného fondu pracovní doby a vzhledem k charakteru nepřetržitého výkonu služby se do tohoto fondu započítává plný počet hodin, tedy doba bez přestávek na oběd či odpočinek. V pokynu téhož služebního funkcionáře, který vydal předmětné rozhodnutí o snížení základního tarifu služebního příjmu proto, že žalobkyně nevykonává nepřetržitý režim služby, se služba žalobkyně označuje za nepřetržitý režim služby.

Uvedený rozpor je dostatečným důvodem pro konstatování protiprávnosti rozhodnutí. Žalobkyně byla zařazena do územního odboru SKPV. Musí tedy vykonávat služby vždy v souladu s platným pokynem ředitele. Konkrétní služební rozpisy jsou vždy každý měsíc do 15. dne v měsíci rozepsány a poskytnuty policistům, tedy i žalobkyni. Nelze tedy o těchto službách hovořit jako o „nahodilých“, když jsou pečlivě plánovány. V souladu se shora citovaným pokynem č. 121/2009 se žalobkyně nesporně podílí na zabezpečení nepřetržité činnosti výjezdové skupiny. Nepochopitelný je závěr odvolacího orgánu, který shledal, že policisté se takto nepodílejí na zajišťování směnného či nepřetržitého výkonu služby, protože se vzájemně nestřídají. Policisté se totiž střídají, právě proto, aby zajistili nepřetržitý provoz (dle čl. 5 odst. 2 pokynu č. 121/2009). Dle zmíněného souhrnu stanovisek ke služebnímu zákonu je za „nahodilost“ považována např. situace, kdy se jedná o jednorázovou výpomoc příslušníka na služebně se směnným provozem. Zcela paradoxně tento příklad využil odvolací orgán jako argument pro tvrzení, že žalobkyně nemá nárok na zvýšený tarif. Žalobkyně však nevykonala jednorázovou výpomoc, ale pravidelně takto koná jiné služby po období několika let. O zvláštním zjištění kontrolního orgánu svědčí také skutečnost, že naprosto totožný režim služeb vykonávaný příslušníky 1. oddělení téhož územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Karlovy Vary shledal jako režim nepřetržitý. Zvýšený základní tarif služebního příjmu jim proto zůstal zachován. Účelovost a protiprávnost rozhodnutí dokazuje samotný postup služebního funkcionáře. Pokud žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání zvýšeného tarifu od 1. října 2009, potom je nesplňovala ani v období od 1. července 2007. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že náměstek krajského ředitele přehodnotil dosavadní rozhodnutí a zjistil, že přiznání zvýšení základního tarifu o 10 % u odvolatelky (= žalobkyně) není v souladu se zákonem o služebním poměru. Služební funkcionář tak vydal rozhodnutí nové, a to v rozporu s dikcí § 181 odst. 7 služebního zákona, když o konkrétním právu či povinnosti účastníka rozhodl opakovaně bez změny skutkového stavu. Odvolací orgán argumentuje jakýmsi záznamem z obecné kontroly formou kontrolního průzkumu zaměřeného na oprávněnost vykazování a dodržování směnnosti na Územním odboru SKPV Karlovy Vary, který byl proveden Odborem vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v době od 15.6.2009 do 9.7.2009 (viz č.j.: KRPP-43033/ČJ-2009-039001-K), s nímž žalobkyně nebyla seznámena.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí nesplňují požadavky stanovené v § 181 odst. 2 písm. a) služebního zákona, protože nejsou v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí navíc není v souladu ani s § 181 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, neboť není vydáno příslušným služebním funkcionářem. Od 1. ledna 2010 je služebním funkcionářem nadřízeným služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal, ředitel nově zřízeného Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, a nikoli ředitel Krajského ředitelství policie Západočeského kraje. Podle § 190 odst. 6 služebního zákona je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23.7.2010 navrhoval zamítnutí žaloby a mj. uvedl, že je pravděpodobné, že navýšení tarifu s účinností od 1.7.2007 bylo v případě žalobkyně v rozporu se zákonem a zcela nedůvodné, když tento předpoklad žalovaný opíral o tvrzení, že týdenní fond pracovní doby žalobkyně činil 37,5 hodiny, denní pracovní doba byla stanovena v rozmezí 7.00 – 15.30 a obsah práce žalobkyní vykonávané představoval činnosti charakteristické jen pro administrativní zpracovávání vyšetřovacích spisů z celkového nápadu trestné činnosti. Za období pobírání zvýšeného tarifu od 1.7.2007 do 30.9.2009, kdy měla žalobkyně pravidelnou pracovní dobu, odpracovala celkem 26 nočních směn, když 5 směn připadlo na rok 2007, 15 směn na rok 2008 a 6 směn na rok 2009. Z tohoto počtu nočních směn žalobkyně odsloužila za dva roky a dva měsíce pouze 4 směny ze soboty na neděli, a proto domněnka, že docházelo k narušování jejího biorytmu a společenského a rodinného života je zcela účelová, irrelevantní a bez racionálního podkladu. Nepravidelné, a z hlediska časovosti kvantitativně omezené zařazování žalobkyně do činnosti výjezdové skupiny, je nezbytné chápat jako nerovnoměrné rozvržení služby pro potřeby bezpečnostního sboru, byť plánované, neboť činnost ve výjezdové skupině nebyla vykonávána v režimu jejího pravidelného střídání směn a nelze je tudíž vnímat jako výkon služby ve dvousměnném nebo třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby a tím nesprávně interpretovat § 114 odst. 2 služebního zákona. Žalovaný citoval § 53 odst. 4 služebního zákona a konstatoval, že ustanovení, podle kterého lze zvýšit základní platový tarif o 10 %, zcela určitě nedopadá na režim služby, při kterém je během dvou let a dvou měsíců odpracováno 26 nočních směn a několik prodloužených denních služeb na pracovišti s pravidelnou pracovní dobou od 7.00 do 15.30, ale týká se takové činnosti a pracoviště, tedy takového režimu služby, kde se vykonává činnost ve skutečném nepřetržitém režimu nebo ve směnnosti, jako jsou např. pracoviště operačních středisek nebo pracoviště kriminalistických techniků, psovodů apod., kde se příslušníci ve směnách vzájemně střídají a jiné směny nemají.

[III] Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Krajský soud v Plzni rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 21.2.2012 č.j. 30 A 12/2010-71 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému řediteli Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje. Soud shledal jako důvodnou stěžejní žalobní námitku, k níž mj. konstatoval, že se v případě žalobkyně nejednalo o nahodilý výkon služby, neboť službu ve výjezdové skupině vykonávala několikrát v měsíci a režim jejího velení do výjezdové skupiny byl ustálený a předem plánovaný. Jako nedůvodná byla naopak shledána námitka, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno příslušným služebním

funkcionářem. K tomu soud uvedl, že „(...) Byla to sama žalobkyně, kdo tvrdil, že ředitel nově zřízeného Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje byl služebním funkcionářem příslušným k vydání napadeného rozhodnutí až od 1. ledna 2010. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno dne 18.12.2009 a vypraveno před koncem roku 2009, tedy v době, kdy byl oním příslušným služebním funkcionářem skutečně ředitel Krajského ředitelství policie Západočeského kraje. Fakt, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až 4.1.2010, nemohl na tomto závěru nic změnit.“.

Žalovaný brojil proti uvedenému rozsudku kasační stížností, v níž především nesouhlasil se způsobem, jakým krajský soud vyložil pojem nepřetržitého režimu výkonu služby.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.8.2012 č.j. 6 Ads 59/2012-53 původní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil přitom následující závazný právní názor: „[9] Podstatou posuzovaného sporu je výklad ustanovení § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, konkrétně jeho věty druhé obsahující definici nepřetržitého režimu služby: „Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách (...)“ a aplikace tohoto výkladu na případ žalobkyně. Zatímco žalobkyně má za to, že její režim služby tuto definici naplňuje, stěžovatel se proti jejímu výkladu brání a tvrdí, že zařazování žalobkyně do činnosti výjezdové skupiny lze kvalifikovat jako nerovnoměrné rozvržení služby.

[10] Přestože je nepřetržitý režim služby obdobně upraven též v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce [§ 78 odst. 1 písm. f)] a v tomto režimu byl již podroben doktrinálnímu výkladu, nelze s ohledem na specifika služebního poměru z těchto závěrů vycházet. Jak konstatoval Ústavní soud ČR ve svém plenárním nálezu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09: „v případě bezpečnostních sborů by nastolení režimu zákoníku práce ve svých důsledcích ochromilo chod těchto sborů a proto jak historicky tak z pohledu komparatistiky bývá právní úprava poměrů příslušníků těchto sborů tradičně a pochopitelně samostatná a specifická“. Z tohoto důvodu se zdejší soud nadále zaměřil pouze na právní úpravu rozvržení doby služby a odměňování obsaženou v zákoně o služebním poměru.

[11] Citovaný zákon rozlišuje tři způsoby rozvržení doby služby: 1) rovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 2), 2) nerovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 3) a 3) dvousměnný, třisměnný nebo nepřetržitý režim služby (§ 53 odst. 4). Tyto režimy přitom zákon odděluje a nepřipouští jejich překrývání či kombinování, tzn., že doba služby může být příslušníkovi rozvržena pouze podle jednoho z těchto režimů, tj. buď rovnoměrně, nebo nerovnoměrně nebo jako nepřetržitá doba služby, příp. režim ve směnách. Podle § 114 odst. 2 se pak příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje základní tarif o 10 %.

[12] Při posuzování otázky, zda toto navýšení základního tarifu náleží i žalobkyni, je třeba vycházet z konkrétního režimu její služby. Nejvyšší správní soud v této souvislosti vzal v potaz dokumenty mapující režim služby žalobkyně založené v soudním spise (především

rozhodnutí ředitele Policie České republiky Karlovy Vary ve věci jejího služebního poměru a rozvrhy směn 1. a 2. oddělení odboru služby kriminální policie a vyšetřování). Ze spisového materiálu zdejší soud zjistil, že týdenní fond služby žalobkyně jako příslušníka bezpečnostního sboru činí 37,5 hodiny, což odpovídá § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru. Běžně žalobkyně vykonává v pracovních dnech od 7:00 hod do 15:30 hod činnost – zpracování vyšetřovacích spisů, která je svým charakterem činností administrativní. Dále se žalobkyně podílí na zajištění výkonu služby výjezdové skupiny a na tzv. realizacích (případná výpomoc výjezdové skupině). Služba výjezdové skupiny je přitom zajišťována nepřetržitě (tedy 24 hodin 7 dnů v týdnu) střídajícími se příslušníky 1. a 2. oddělení odboru služby kriminální policie a vyšetřování. Do služby v rámci výjezdové skupiny, stejně jako do služby v rámci tzv. realizací, jsou veleni dva příslušníci denně, přičemž doba jejich služby trvá vždy 12 - 13 hod, a to přibližně od 7:00 hod do 20 hod a od 19:00 hod do 8:00 hod (čas začátku a konce služby se liší v závislosti na tom, zda jde o službu výjezdové skupiny nebo v rámci tzv. realizací). Takovou službu žalobkyně absoluuje podle rozvrhů služeb za měsíce září 2009 až březen 2010 založených v soudním spise průměrně čtyřikrát měsíčně. To znamená, že se žalobkyně podílí na výkonu nepřetržité služby výjezdové skupiny a realizacích přibližně padesáti hodinami měsíčně, z nichž však spadá asi 16 - 24 hodin (v závislosti na daném měsíci) do její základní pracovní doby. Z rozvrhů služeb dále vyplývá, že se na zajištění výkonu této nepřetržité služby podílí přibližně 25 příslušníků, kteří se střídají.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zákon výslovně neupravuje takové situace, kdy příslušník běžně vykonává službu způsobem, který by se dal označit jako rovnoměrné rozvržení doby služby, a současně se částečně podílí na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě. Při definování charakteru služby žalobkyně je třeba jednoznačně její činnost podřadit pod jeden ze zákonem definovaných režimů služby, zákon nepočítá s překrýváním či kombinováním několika režimů služby. V daném případě je tedy třeba zaměřit se na veškeré relevantní dílčí aspekty služby žalobkyně a na jejich základě posoudit, o jaký způsob rozvržení služby se v jejím případě jedná.

[14] Jako určité prvotní, nikoli však zásadní, východisko lze považovat poměr doby služby, kterou žalobkyně vykonává ve své běžné pracovní době, tedy v době od 7:00 hod do 15:30 hod, a doby služby vykonané mimo ni (nehledě na to, zda jde o běžné zařazení žalobkyně k administrativnímu zpracování trestních spisů či o službu ve výjezdové skupině). Z údajů uvedených v závěru bodu [12] vyplývá, že se žalobkyně se podílí na výkonu služby ve výjezdové skupině mimo svou běžnou pracovní dobu přibližně 30 hodinami měsíčně. Zbývající službu, ať už v rámci výjezdové skupiny či v rámci svého běžného zařazení, vykonává žalobkyně ve zbývající pracovní době, tj. přibližně 120 hodinách měsíčně. Doba, kterou žalobkyně stráví při zajišťování služby výjezdové skupiny mimo svou běžnou pracovní dobu, činí tedy přibližně 25 % celkového fondu její pracovní doby.

[15] Nelze přehlédnout, že podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru je pro nepřetržitý režim služby typické, že se příslušníci „vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích“. Je nepochybné, že se v posuzované věci příslušníci daných oddělení ve směnách střídají, je však již diskutabilní, zda tak činí vzájemně a zda se tak děje v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Podle zdejšího soudu je třeba při posuzování, co lze považovat za vzájemné střídání příslušníků, vnímat i širší souvislosti jejich služebního

zařazení, složitosti a namáhavosti vykonávané služby, apod. Je nepochybné, že se zvyšujícím se požadavkem na míru soustředění, pozornosti a na eliminaci lidských selhání, se zvyšují i nároky na počet příslušníků, kteří objektivně mohou určitý úkol zajišťovat, a to případně i v nižší frekvenci služeb. V daném případě však ze spisového materiálu ani z tvrzení účastníků nevyplynulo, že by se zhruba 25 příslušníků podílelo na výkonu služby v nepřetržitém režimu zajišťovaném čtyřmi osobami denně (dvě se střídají po zhruba 13 hodinách ve výjezdové skupině, další dvě po dvanácti hodinách při tzv. realizacích) z důvodu vyšších nároků na jejich výkon či regeneraci. Naopak lze dovodit, že tento stav je dán požadavky na složení krajské výjezdové skupiny; ze spisového materiálu (konkrétně z čl. 2 pokynu náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje pro zřízení Karlovarského kraje ze dne 29. 12. 2009) vyplynulo, že krajská výjezdová skupina je kromě ostatních členů složena vždy pouze z jednoho policisty odboru obecné nebo hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování krajského ředitelství pověřeného vyšetřováním trestné činnosti. Je pak nasnadě, že se policisté na daných odděleních ve výkonu této služby spravedlivě střídají. Za této situace, kdy se žalobkyně účastní na zajištění nepřetržitého výkonu služby ve výjezdové skupině přibližně čtyřmi 12 – 13 hodinovými směnami měsíčně, aniž by pro tuto nižší frekvenci služby byly relevantní důvody (kromě spravedlivého podílu všech příslušníků daného oddělení na zajištění služby výjezdové skupiny), tedy nemůže být požadavek na vzájemně střídání se příslušníků ve směnách naplněn, nemluvě o požadavku, aby se tak dělo v rámci 24 hodin po sobě jdoucích.

[16] Ke stejnému závěru lze dospět i cestou teleologického výkladu ustanovení § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého se základní tarif příslušníka, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje o 10 %. Podle důvodové zprávy je toto ustanovení výrazem snahy stanovit základní tarif v závislosti na složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané služby a na získaných odborných zkušenostech, podmiňujících výkon služby (příslušná pasáž míří na celé ustanovení § 114 zákona o služebním poměru, důvodová zpráva dostupná na www.psp.cz, tisk č. 256/0, 4. Volební období). Podle stanoviska ke směnnému režimu služby personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007 je zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a neděli odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života. Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl. Předmětné desetiprocentní zvýšení základního tarifu, které není s ohledem na obvyklou výši služebního platu nijak zanedbatelné, má tedy za cíl kompenzovat mimo jiné složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby. Je nepochybné, že citované ustanovení míří především na případy, kdy příslušník úskalím spojeným se směnným režimem služby čelí pravidelně, tj. kdy se v rámci svého zařazení podílí pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby a z toho titulu je jeho služba obdobně zatěžující jako například třisměnný provoz. Dále nelze vyloučit použitelnost tohoto ustanovení na případy příslušníků, kteří se podílí na zajišťování nepřetržitého výkonu služby pouze v části své pracovní doby, avšak nikoli z důvodu spravedlivého střídání příslušníků na daném oddělení, ale z jiného relevantního důvodu. V posuzované věci však žádná z těchto situací nenastala a zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru tedy žalobkyni nenáleží ani z tohoto pohledu. Na tom nic nemění ani odkaz žalobkyně na druhou větu z citované pasáže stanoviska

personálního odboru Ministerstva vnitra [„Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl“], z níž žalobkyně dovozuje, že její pracovní režim je režimem nepřetržitým. Z citované pasáže totiž podle zdejšího soudu vyplývá pouze to, že zákon nepodmínil existenci nepřetržitého režimu služby určitým množstvím či poměrem ranních, odpoledních a nočních směn. Nelze z ní však dovodit, že by za nepřetržitý režim služby bylo možno považovat i ten, v jehož rámci k výkonu těchto směn dochází pouze ve zlomku základního fondu pracovní doby, jak je tomu v daném případě (25 %). Nejvyšší správní soud tedy považuje za nezbytné korigovat závěr krajského soudu, že zákon o služebním poměru nezohledňuje kritérium narušení biorytmu či společenského nebo rodinného života. Přestože tak zákon nečiní výslovně, na rozdíl od citovaného stanoviska Ministerstva vnitra, lze ve spojení s obsahem důvodové zprávy tento záměr zákonodárce dovodit.

[17] Na základě těchto úvah nelze než dospět k závěru a přisvědčit tak stěžovateli, že pracovní režim žalobkyně spadá pod způsob rozvržení služby, který zákon označuje jako nerovnoměrný (§ 53 odst. 3 zákona o služebním poměru). Obě podmínky, které zákon o služebním poměru pro tento způsob rozvržení služby stanoví, tj. aby a) doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a aby b) průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu, pracovní režim žalobkyně včetně jejího podílu na činnosti výjezdové skupiny naplňuje. Ani skutečnost, že služba je žalobkyni plánována s měsíčním předstihem, tento závěr nijak nevyvrací, neboť podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru (a contrario) není předem stanovené nerovnoměrné rozvržení doby služby vyloučeno, umožňuje-li to sama povaha služby.

[18] Lze tedy uzavřít, že pokud se příslušník bezpečnostního sboru podílí mimo jiné i na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě (zde výjezdové skupiny), neznamená to bez dalšího, že jeho režim služby lze kvalifikovat jako nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 věta druhá zákona o služebním poměru. Pro nepřetržitý režim služby je charakteristické střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, které je natolik intenzivní, že způsobuje zásah do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života.“

[III] Nové posouzení věci krajským soudem

Soud předně konstatuje, že po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodl ve věci, oproti původnímu rozhodnutí, kterému předcházelo jednání konané dne 21.2.2012, bez nařízení jednání, přičemž tento postup má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Krajský soud totiž v novém rozhodnutí respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a samotné projednání věci by nemělo pro osud žaloby před krajským soudem žádný význam. Rovněž shromážděný skutkový základ byl pro řádné posouzení věci dostatečný.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat

zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, **je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.**

Krajský soud v Plzni, vzhledem k výše prezentovanému názoru Nejvyššího správního soudu a tomu, že i nadále trvá na nedůvodnosti námítky týkající se vydání napadeného rozhodnutí nepříslušným služebním funkcionářem, žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (s odkazem na § 110 odst. 3 s.ř.s.) zamítl.

[IV] Náklady řízení

Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Soud proto přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení (před krajským soudem) v jím požadované výši 1.057,- Kč představující náklady na cestu z Karlových Varů do Plzně a zpět. Náhradu cestovních výdajů při vzdálenosti 174 km představuje součet výdajů na pohonné hmoty $\{174/100 \times 6,8 \times 34,90 = 412,94,- \text{ Kč}$ [ve smyslu § 4 písm. a) vyhlášky č. 429/2011 Sb. ve spojení s § 158 odst. 3 věty třetí zákoníku práce]} a náhrady za opotřebení vozidla $\{174 \times 3,70 = 643,80 \text{ Kč}$ [ve smyslu § 1 písm. b) vyhlášky č. 429/2011 Sb. ve spojení s § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce]}, celkem 1.056,74 Kč.

Žalovaný správní orgán, který měl plný úspěch v řízení o kasační stížnosti, má ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalobkyni, která v tomto řízení úspěch neměla, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému však podle názoru soudu žádné takovéto náklady řízení nevznikly. Žalovaný byl na základě plné moci zastoupen Mgr. Pavlem Rybářem, advokátem se sídlem 5. května 163, 356 01 Sokolov, protože Nejvyšší správní soud po obdržení kasační stížnosti konstatoval, že osoba oprávněná jednat za žalovaného (JUDr. Jaroslav Zámek) nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Zdejší soud je toho názoru, že vzhledem k personální vybavenosti žalovaného (příp. Policejního prezidia ČR) a skutkovým a právním okolnostem tohoto případu nelze zastoupení žalovaného advokátem pokládat za náklady řízení (o kasační stížnosti), které byly vynaloženy důvodně. Z tohoto

důvodu bylo rozhodnuto, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřijatelná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze proti tomuto rozhodnutí podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost, kromě obecných náležitostí podání, musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2012

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková